

er jo klart, at dette Forhold har sine Fordele med Hensyn til dette Spørgsmaal, som ikke blot vedrører Fæstebondestanden eller de enkelte Individer, Fæstebønderne, men virkelig har en stor Interesse for vorre Forhold heri Landet i det Hele. Jeg finder det indlysende, at det har sin Betydning for dette Forhold, at Fideicommissgodsforholdene ikke pludselig og brat ophæves, og det Samme gjælder maaskee i mindre Grad med Hensyn til et andet Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Skovene; som jeg egentlig troede, at de ærede Forslagsstillere nærmest havde villet tage Hensyn til ved denne Leilighed. Det er aabenbart, at en Ordning af Skovforholdene her i Landet, som jo tidligere er anbefalet af de ærede Forslagsstillere og tildeels fra Regjerings Side, lettere vil lade sig gennemføre, navnlig med mindre Frygt for Fremtiden, naar man vidste, at endeel af Landets Skove dog vedbliver at henhøre til disse Fideicommissgodser. Denne Frygt for, at man pludselig skulde see al Skov og Trævært i Landet forsvinde, naar en saadan Ordning som den, der engang har været foreslaaet, blev gennemført — en Frygt, som jeg ganske vist anseer for overdreven — troer jeg ikke i den Grad vilde gjøre sig gjældende, naar man vidste, at der var Skoveiendomme, der bleve henliggende paa Fideicommissgodserne, og saaledes maatte antages for at være mere sikrede imod pludselig Udelæggelse. Jeg maa saaledes først og fremmest mene, at der ikke er paavist nogen særdeles Trang til paa denne Tid og i dette Dieblif at faae Grundlovsparagraffen gennemført, og jeg maa fremdeles mene, at der er væsentlige Fordele knyttede til ikke at gennemføre den i dette Dieblif. — Efter hvad de ærede Ordførere for Forslagsstillerne have fremsat, betragte de i visse Maader dette Forslag mere som en Namme, i hvilken det dog maaskee kunde være hensigtsmæssigt at indsætte andre Bestemmelser end dem, der nu for Tiden findes deri, og dette opfordrer jo forsaavidt mindre til at gaae ind paa Realiteten af det foreliggende Forslag. Jeg skal imidlertid ikke undlade at fremhæve navnlig et enkelt Moment, som ogsaa den ærede sidste Taler mere ubørligt behandlede,

og det er, at efter min Overbeviisning maatte der, naar Grundlovsparagraffen skulde gennemføres, tages et ganske andet Hensyn til Slægten end det, der er taget i det foreliggende Forslag. Den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimeftad) oplyste idag, at der i Forslaget til den Grundlovsparagraff, som oprindeligt var fremsat af Regjeringen, udtrykkeligen var indført, at en saadan Overgang skulde skee med de nærmest Arveberettigedes Samtykke, og at det ikke var begrundet i nogen Uvillie imod denne Side af Bestemmelserne, at Paragraphen i saa Henseende blev forandret. I ethvert Tilfælde er det jo dog givet, at Grundlovsparagraffen ikke forhindrer, at man ved dens Gjennemførelse tager et billigt Hensyn til den arveberettigede Slægt. Det vilde efter min Opfattelse være aldeles nødvendigt, at der paa en ganske anden Maade og i et ganske andet Omfang blev taget Hensyn til denne Slægt, naar Paragraphen virkelig skulde gennemføres, men det er jo overordentlig lidt, hvad de ærede Forslagsstillere i saa Henseende have gjort. De ærede Forslagsstillere have overladt til Justitsministeren at vælge et Medlem af Taxationscommissionen paa Slægtens Vegne og har, efter hvad der idag er forklaret, tilladt den nærmest Arveberettigede at give Møde ved Taxationsforretningen og oplyse og fremkomme med, hvad han meente, der kunde være hensigtsmæssigt at opgive. Dette er virkelig ikke meget betryggende; det Mindste, man i den Retning kunde vente, var dog, at det var overladt til dem at forlange Overtaxation, f. Ex. hvis de vare aldeles utilfredse med den Taxation, som Rævnnet maatte foretage. Det er ogsaa noget nærgaaende mod Slægten, at det er tilladt Besidderen at putte 5 pCt. af Værdien i sin egen Lomme; dette troer jeg, som der jo ogsaa allerede er anført, vilde være en usforholdsmæssig Formindfælse af Fideicommissgodsets Værdi. Dernæst er det Noget, som jeg i ethvert Tilfælde ikke kan billige, at Bestemmelsens Gjennemførelse skulde kunne skee saaledes i Stumper og Stykker, som § 1 gjør muligt. Naar Besidderen valgte den Vet at frigjøre mindre Dele af Eendommen ad Gangen, saa vilde der være mere